

Jag längtar till något annat än det här

Och jag besöker dig igen. Ser samma väska stå i hörnet och ett instrument i det andra. Precis som det alltid varit. Men nog undrar jag ibland. Hur det kunde bli såhär?

Sedan i ett grönt rum. På en liten pall. Försöker jag att tänka. På allt eller inget. Men det är alldeles för svårt.

Och ibland undrar jag hur jag kunde sakna det som en gång var. När allt är lite finare nu. Men sådana stunder när jag viskar i ditt öra att jag ska söka efter människor, vad menar jag då? Eller när vi pratade om molnen. Kanske jag borde söka hjälp. Men så framkallar ett missförstånd så mycket eufori att vi skrattat högt i varandras öron.

Hejdå, nu far jag.

Men vänta. Du glömde mig. Jag är ännu kvar. Sökandes efter något jag inte kan hitta här.

Och liggandes på bordet hittar jag ett brev sänt från ett annat land. Långt borta. Nu blev jag nog avundsjuk på ditt liv. Jag tror du har det bra. Jag ska nog svara dig.

Senare funderar jag på vad jag sysslar med? Kanske jag borde lyssna på de kloka orden. Men jag vill vara allt annat en klok. Hur ska jag bete mig då? Du borde veta.

Och stirrandes på skärmen kommer jag på vad jag söker efter. Det som alla strävar efter, det alla vill ha. Men ingen vill erkänna det. Utom de som är för äckligt ärliga. Utom de som är tillräckligt modiga. Men jag, jag kör samma race som jag gjort hittills. Det har fungerat bra. Och jag är precis som alla andra då. Men ändå är jag rädd för att likna för mycket. Jag är en av dem. En av dem som jag inte vill vara. Men kanske jag trivs så, fast jag egentligen inte vill göra det.

Frida Svarvar